

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M.CH., nar. „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem** se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, č.j. KrÚ 42297/2014/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto **právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí městského úřadu Svitavy (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 12. 2013, č.j. 58964-13/OD-bim/7349-2013, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), čehož se měl dopustit tím, že dne 22. 8. 2013 ve 13:59 hodin jako

řidič motorového vozidla reg. zn. vozidla „X“, překročil na silnici I/35, mimo obec Koclířov, nejvyšší dovolenou rychlost o 39 km/h (po odečtu povolené odchylky), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více, za což mu byl podle § 125c odst. 4, písm. e) zákona o silničním provozu a podle § 11 odst. 1 písm. b) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 3000,- Kč a dále mu byla podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

- **Nedostatečné vypořádání žalovaného s odvolacími námitkami**

Postup obsluhy v rozporu s návodem

Žalobce sporuje rozhodnutí, které bylo dle něj vydáno na základě jediného důkazu. V žalobě obsáhle objasňuje princip mikrovlnného radaru využívající Dopplerův posun. Žalobce tvrdí, že odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. 4 AS 2/2014 o tom, že nepřesnost souřadnic GPS nepředstavuje vadu provedeného měření, nelze na daný případ použít. Žalobce totiž upozornil na to, že se jednalo o změření rychlosti pomocí laserového rychloměru, u nějž je samo měřicí zařízení schopno vyhodnotit nesprávnost provedeného měření. Žalobce zpochybnil správnost praxe správních soudů, které odmítají zabývat se správností postupu policistů provádějících měření: *„Žalobci není zřejmé, proč správní orgány, a často též správní soudy mají tendence ignorovat fakt, že policisté často měří v rozporu s Návodem k obsluze a zcela odmítají se právě správností postupu policistů při měření zabývat.“* Žalobce současně odkázal na rozsudek NSS č.j. 1 AS 83/2013-60, podle kterého: *„Bylo by mimo jakýkoliv rozumný výklad zásady materiální pravdy, pokud by v řízení o přestupku měl správní orgán prokazovat negativní skutečnost, zde že k omylu policisty obsluhujícího rychloměr nedošlo...Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.“*

Žalobce tvrdí, že znalost polohy měřicího vozidla je u měření zařízením fungujícím na mikrovlnném principu klíčová, neboť proběhne-li měření v rozporu s návodem k obsluze, bude změřená rychlost odlišná od skutečné. Žalobce přitom tvrdí, že k měření došlo v zatáčce, přičemž návod k obsluze hovoří o měření v „*přímém úseku*.“ Za jistých okolností však připouští měření na vnitřním poloměru zatáčky, při dodržení v návodu uvedených parametrů. Žalobce se dovolává prohlášení výrobce měřicího zařízení RAMER, které, jak sám uvádí: *„presentoval v jiné věci“*, tímto vyjádřením žalobce dle svého názoru: *„...prokazuje, že vžité tvrzení o tom, že při nesprávném úhlu měření nedojde k zaznamenání rychlosti, případně bude měření samotným zařízením vyhodnoceno jako chybné, je lež.“* Podle uvedeného vyjádření Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry, které žalobce přiložil k žalobě, nebyl v tehdy posuzovaném případě dodržen předepsaný postup měření, současně je však uvedeno, že: „Přiložený posudek není použitelný z důvodu zavádějících informací. Např. nelze spolehlivě určit boční odstup a pozice měřicího vozidla, či pozice měřeného vozidla v okamžiku měření. Odhad nepřesnosti na desítky procent je více než nereálný. To znamená, že výpočet je jen účelový, opírá se o dohady a nevypovídá nic o skutečné situaci.“

Žalobce tvrdí, že policisté měřili vozidlo žalobce v zatáčce, což dovozuje ze souřadnic GPS uvedených na fotodokumentaci přestupku, tedy dle žalobce měřili v rozporu s návodem k obsluze. Žalobce tvrdí, že nebyly dodrženy požadavky ověřovacího listu, tedy jde o případ obdobný tomu, jako kdyby šlo o měření bez ověření měřidla, v důsledku čehož došlo ke změření vyšší rychlosti, než byla rychlost skutečná. Tzv. privilegovaný důkaz tak považuje za získaný v rozporu s § 51 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

Nedostatečně provedené dokazování

Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 83/2010-66, podle kterého, pokud existuje ne zcela nepravděpodobná pochybnost o odlišné verzi skutkového děje, nepřipadá shledání viny za spáchání skutkového děje v úvahu. Žalobce tak tvrdí, že měl být proveden důkaz návodem k obsluze, aby bylo prokázáno, že došlo k měření v zatáčce. Žalobce ohledně nutnosti prokázat, že bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze, odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 3 As 29/2011. Žalobce má za to, že pokud jsou souřadnice GPS nepřesné, jak tvrdí správní orgány, je jejich pochybením, že v řízení nebylo zjištěno přesné místo spáchání přestupku. Žalobce odkázal ohledně povinnosti vyslechnout zasahující policisty rovněž na rozsudek NSS č.j. 1 As 96/2008-121. Jestliže byly nepřesné souřadnice GPS, pak žalobce namítá porušení jeho práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že mu nebyly poskytnuté přesné informace o místě změření jeho vozidla, tedy neměl možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. V průběhu správního řízení žalobce výslech svědků nenavrhoval, neboť netušil, že správní orgány zpochybní správnost údaje GPS souřadnic. Žalobce uzavírá, že buď je vadný výrok správního rozhodnutí co do specifikace místa přestupku za použití GPS souřadnic, nebo je vadné měření, neboť bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze.

V replice pak ještě žalobce doplnil, že rovněž v Německu jsou zpochybňovány výsledky měření silničních rychloměrů.

Žalobce upřesnil žalobu v bodě vadnosti měření v tom smyslu, že uvedl námitku do uvedení výr. č. měřicího zařízení na fotodokumentaci, které je v rozporu s výr. č. na ověřovacím listu.

Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Ohledně předloženého posudku vyhotoveného jinou osobou než znalcem, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 11.9.2014, č.j. 52 A 30/2014.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Podstatné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 30. 8. 2014, podle kterého žalobce překročil dovolenou rychlost mimo obec na sil. I/35, kde je dovolena rychlost 90

km/h. V úředním záznamu o podezření z přestupku ze dne 22. 8. 2014, kde je shodně určeno místo spáchání přestupku, je výslovně uvedeno, že: „Pro měření rychlosti byl použit silniční radarový rychloměr RAMER 10 C v.č. 12/0020 ve služebním vozidle PČR VW Passat RZ „X“ v civilním provedení. Silniční radarový rychloměr RAMER 10 C byl použit v souladu s návodem k obsluze. Vozidlo bylo po celou dobu od zjištění přestupku v dohledu hlídky.“ Je zde uvedeno č. obsluhy radarového rychloměru 308010. Z fotodokumentace je zřejmé, že měřeno bylo vozidlo RZ „X“ s naměřenou rychlostí 133 km/h, dle záznamu se jednalo o vozidlo tovární značky AUDI A8, šedé barvy. Je zde uvedeno č. zařízení: 2012/0020, měření provedl „M. P.“, svědek pprap. D. K. Dále jsou zde uvedeny souřadnice GPS a poznámka, z níž vyplývá, že měření bylo provedeno mimo obec, na sil. č. I/35 u obce Koclířov.

Podle ověřovacího listu č. 28/13 ze dne 18. 2. 2013 má měřidlo výr. č. 12/0020, vyrobeno bylo v roce 2012, konec platnosti ověření je stanoven na den 17. 2. 2014, rychloměr má požadované metrologické vlastnosti s tím, že jej lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Podle potvrzení o proškolení ze dne 25. 6. 2013 byli k užívání silničního radarového rychloměru RAMER 10C proškoleni pprap. D. K. a pprap. Bc. M. P. (č. 308010).

Podle výpisu z evidenční karty řidiče má žalobce celkem 8 záznamů o přestupcích.

Přestupkové řízení bylo zahájeno oznámením o zahájení přestupkového řízení ze dne 25. 9. 2013, které bylo žalobci doručeno formou náhradního uložení; je zde uvedeno výrobní č. rychloměru 12/0020, tedy v souladu s ověřovacím listem. Ústní jednání ve věci se konalo v nepřítomnosti žalobce, který se řádně neomluvil, dne 23. 10. 2013, je zde uvedeno rovněž č. měřicího zařízení 12/0020.

Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku 125c odst. 1 písm. f) bod 3) silničního zákona, jak již uvedeno shora v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Skutek, který byl kvalifikován jako protiprávní jednání žalobce, byl ve výroku místně vymezen takto: *„na silnici I/35, mimo obec Koclířov (GPS 16° 32' 30.666" E- 49° 45' 28.242" N),“* je zde uvedeno výrobní č. rychloměru 12/0020.

Podle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je přestupkové jednání prokázáno listinnými důkazy, a to záznamem o přestupku - fotodokumentací, když rychlost byla změřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C v. č. 12/0020, který byl obsluhován proškolenými policisty D. K. a M. P., přičemž obviněný z přestupku nevyužil práva účastnit se ústního jednání ve věci a seznámit se s podklady pro vydání správního rozhodnutí, o čemž byl poučen v předvolání k ústnímu jednání.

Uvedené prvostupňové rozhodnutí napadl žalobce blanketním odvoláním s tím, že jej doplní do 14 dnů. K doplnění byl rovněž vyzván správním orgánem podle § 27 odst. 3 správního řádu podáním ze dne 19. 1. 2014. Opětovně byla uvedená výzva zaslána následně zvolenému zmocněnci žalobce K. S. V doplnění odvolání ze dne 16. 3. 2014 tento uvedl, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze, neboť dle GPS se vozidlo nacházelo mimo vozovku silnice I/35. Ze snímku je pak dle něj patrné, že měření probíhalo v zatáčce, tudíž naměřená rychlost neodpovídala rychlosti měřeného vozidla. Žalobce doložil „Odborný posudek“ ze dne 14. 3. 2014, (vedoucí zpracovatel Mgr. P. Š., DiS. Na základě živnostenského oprávnění – zpracování odborných studií a posudků v rámci živnostenského oprávnění ze dne 2. 12. 1992) podle kterého bylo označení polohy měřicího vozidla stanoveno

jako neplatné. Dále zde uvádí, že: „*V tomto případě je však jasné, že měřené vozidlo bylo v zakončovací fázi předjížděcího manévru.*“ Dle závěru posudku bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze a rychlost neodpovídala pohybu měřeného objektu.

Žalovaný uvedený důkazní prostředek odmítl s tím, že se nejedná o znalecký posudek a zejména s tím, že nebyl zpracován osobou, která by dané problematice rozuměla. V daném případě měřicí vozidlo jelo v pravém jízdním pruhu a provádělo měření vozidla jedoucího vlevo. Žalovaný trvá na tom, že obsluha nemůže rychloměr ovlivnit, v případě chyby by rychlost nebyla vůbec zaznamenána. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 3 As 82/2012 a rozsudek sp. zn. 1 AS 42/2011 ze dne 24. 8. 2011. Záznam o přestupku je přitom privilegovaným důkazem podle rozsudku NSS sp. zn. 7 As 39/2007 ze dne 24. 4. 2008. To, že GPS souřadnice nejsou zcela přesné, označil žalovaný za skutečnost obecně známou. Poukázal rovněž na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 2/2014 ze dne 6. 3. 2014.

Posouzení věci krajským soudem:

Věc byla posouzena po projednání soudem, kdy soud sice provedl důkaz vyjádřením společnosti Ramet a.s. ze dne 5. 1. 2015, avšak vzhledem k tomu, že se nejednalo o zcela shodný typ měřicího zařízení, zůstal tento provedený důkaz bez vlivu na posouzení věci. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K jednotlivým žalobním námitkám.

Předně se krajský soud musel vypořádat s otázkou, zda bylo měřeno ověřeným silničním rychloměrem. Pokud jde o neshodu v uvedení výr. č. rychloměru na fotodokumentaci a ověřovacím listu, je dle názoru krajského soudu zcela zřejmé, že se jedná o dílčí pochybení bez vlivu na zákonnost způsobu, jakým byl získán důkaz změřené rychlosti vozidla žalobce, a tudíž bez vlivu na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bylo totiž, jak vyplývá z popsání obsahu správního spisu, prokázáno, že v úředním záznamu, ve sdělení obvinění, v protokolu o ústním jednání a ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo výr. č. použitého silničního rychloměru uvedeno shodně (12/0020), na fotodokumentaci byla uvedena odchylka (2012/0020), kterou lze logicky objasnit, když r. 2012 byl rokem výroby rychloměru (tedy bylo uvedeno plné znění roku výroby - výr. č. 2012/0020). Uvedená žalobní námitka této neshody směřující k tvrzení, že nebylo měřeno ověřeným silničním rychloměrem, proto není důvodná.

Pokud jde o námitku vymezení skutku ve výroku rozhodnutí pomocí souřadnic, které mohou být chybné, ze znění výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zjevné, že tyto byly ve výroku, a to k identifikaci skutku použity toliko podpůrně, když jsou uvedeny v závorce, přičemž místo samo je dostatečně identifikováno číselným označením silnice a blízkostí obce Koclířov. Takové vymezení považuje soud při vědomí možných odchylek DPS souřadnic za dostatečné, neboť zajišťuje dodržení primárního účelu místního vymezení skutku, a to nezaměnitelnosti skutku. Podle § 77 odst. 1 zákona o přestupcích, výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do

doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Je tak na místě zabývat se tím, v jakém rozsahu je nutno trvat na přesnosti a určitosti místního vymezení skutku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Odpověď lze nalézt v účelu vymezení skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS. /Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: „*Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.*“ Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: „*Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).*“ Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.*“/

K principu souřadnic vytvoření souřadnic GPS je zásadní uvést, že nepřesnost GPS je způsobena určením polohy na základě měření tranzitního času od čtyř družic, jak již objasnil i NSS v rozsudku čj. 4 As 2/2014 – 26 ze dne 6. 3. 2014.

Uvedeným vysvětlením je objasněn rovněž důvod toho, proč se dle přesného přenesení souřadnic GPS na mapu (provedeno stranou žalující a pro potřeby odborného posudku) mělo měřicí policejní vozidlo nacházet mimo vozovku, tudíž dle žalobce mělo dojít k chybnému měření. Tedy objasněním principu GPS souřadnic se ukazuje být ve věci irelevantní i uvedená námitka o chybném nastavení polohy měřicího policejního vozidla a námitka měření v zatáčce tak zůstává v rovině tvrzení. Jestliže se žalobce ohledně uvedeného tvrzení o měření v zatáčce odkazuje na souřadnice GPS a na odborný posudek (který dokonce hovoří o tom, že je zřejmé, že vozidlo dokončovalo předjížděcí manévr), není žádný rozumný důvod pochybovat o tom, že měření bylo provedeno v souladu s návodem, neboť nevyplynuly ve věci ani žádné rozumné indicie, který by nasvědčovaly podjatosti policistů ve věci žalobce, kteří provedli měření a kteří vyplnili úřední záznam s vyznačením, že měřili dle návodu k obsluze, přičemž rovněž uvedli, že vozidlo měli celou dobu od měření na dohled, nikoliv, že by vozidlo předjíždělo jiné vozidlo, což netvrdil ani v odvolání ani v žalobě dokonce ani

žalobce. Jinak řečeno, krajský soud v dané věci neshledává žádný racionální důvod pro to, aby důkazní materiál shromážděný ve správním spise považoval za nevěrohodný či neúplný.

Krajský soud tak neprovedl žalobcem navržený důkaz „odborným posudkem,“ neboť v dané věci uzavřel, že zajištění dodržování podmínek měření rychlosti je primárně věcí policejního orgánu, který, jak bylo prokázáno, k měření použil proškolené policisty, přičemž ve spisové dokumentaci je obsažen zcela jednoznačný zřetelný výstup z měřicího zařízení, fotodokumentace přitom nevypovídá o tom, že by bylo měřeno v zatáčce, a rovněž obsahem úředního záznamu je potvrzeno, že byl dodržen návod k obsluze, což implikuje právě to, že bylo měřeno na úseku, který k tomu byl způsobilý. Teprve v případě, že by návod dodržen nebyl (zde však takové indicie absentovaly) bylo by na místě zabývat se tím, zda odchýlení se od návodu mohlo vůbec mít vliv na změřenou rychlost v neprospěch obviněného z přestupku, a tudíž na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Mimo to, předpoklad uvedený v posudku, jímž ovšem nebyl proveden důkaz, tedy soud se v tomto ohledu vyjadřuje toliko nad rámec svého odůvodnění, že se jednalo o dokončování předjížděcího manévru, je v celé věci ojedinělý a to vzhledem k tomu, že takové tvrzení žalobce sám vůbec nepoužil, ani taková okolnost z fotodokumentace nevyplývá. Krom toho, ve vyjádření předloženém žalobcem bylo uvedeno zpochybnění kvality obdobného odborného posudku jako takového Autorizovaným metrologickým střediskem pro silniční rychloměry, jak je citováno shora v části žalobních bodů, když soudu je z jeho úřední činnosti známo, že právní zástupce uvedený v záhlaví tohoto rozsudku předkládá tzv. „odborné posudky“ téhož zpracovatele.

Krajský soud nepovažuje za důvodné, aby na základě zpochybnění postupu policistů při měření v souladu s návodem k obsluze, a to v podstatě toliko odkazem na GPS, neboť tvrzení o měření v zatáčce je pouze vyústěním téže argumentace žalobce, když právě ze souřadnic dle GPS přenesených do mapy vyvodil žalobce nerovný, tedy nikoliv přímý, úsek měření a z toho následně vyvodil neplatnost celého měření pro měření v zatáčce, tedy pro údajné porušení návodu k obsluze. Dle krajského soudu žalobce nenabídl žádný rozumný důvod, pro který by měl soud pochybovat o správnosti měření a přistoupit k doplnění dokazování či ke zrušení napadeného rozhodnutí za účelem zásadního doplnění dokazování správním orgánem. **Jak již bylo řečeno, soud není bez dalšího, tj. bez existence zcela konkrétních indicií, ty v daném případě absentovaly, povinen prokazovat negativní skutečnosti - zde to, že nebylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze příslušného měřicího zařízení.**

V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, se uvádí, že „...uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).“ Jestliže tedy s ohledem na shora uvedené skutečnosti ve správním řízení nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti měření rychlosti vozidla stěžovatele, nebyl zde žádný důvod k doplnění jakéhokoliv dokazování, a to ani znaleckým posudkem za účelem ověření řádného změření rychloměrem, tím méně pak provedením důkazu „odborným posudkem“ předloženým žalobcem. Uvedený závěr byl v odůvodnění žalobou napadeného

rozhodnutí náležitě vysvětlen s tím, že důkazní návrhy žalobce byly omítnuty (s. 2, 3 žalovaného rozhodnutí). Žalovaný přitom vycházel z toho, že měl k dispozici privilegovaný důkaz, a to listinný výstup z měřicího zařízení. Krajský soud se ztotožňuje s tím, že uvedený důkaz byl plně dostatečný, když jak již uvedeno, nevyplynuly v průběhu správního řízení na povrch žádné důvodné pochybnosti o jeho věrohodnosti a důkazní hodnotě.

Žalobce svoji žalobní argumentaci uzavřel tím, že buď je vadný výrok správního rozhodnutí co do specifikace místa přestupku za použití GPS souřadnic, nebo je vadné měření, neboť bylo provedeno v zatáčce v rozporu s návodem k obsluze. K tomu krajský soud uvádí, že měřeno bylo řádně, nikoliv v zatáčce, jak zdůvodněno shora, a pokud jde o výrok rozhodnutí, byť lze žalobci dát za pravdu v dílčí nepřesnosti výroku rozhodnutí v důsledku použití souřadnic GPS, nejedná se o takovou nepřesnost, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, jak již uvedeno shora. Krajský soud nesílí žalobcův názor o zkrácení jeho práva na spravedlivý proces v této souvislosti, neboť mu není zřejmé, v čem by měl být žalobce zkrácen, jestliže vedle podpůrného uvedení GPS souřadnic bylo místo přestupku slovně určeno, a to jak ve výroku rozhodnutí, tak v samotném výstupu z měřicího zařízení, tedy žalobce mohl ze správního spisu zjistit dostatečnou místní identifikaci skutku, který mu byl kladen za vinu.

Pokud jde o odkazy žalobce v obecné rovině na případy, kdy byla prokázána nespolehlivost provedených měření silničními rychloměry, je třeba uvést, že každý případ je nutno posuzovat individuálně. Krajský soud opakuje, že v dané věci nevznikly důvodné pochybnosti o správnosti měření, tudíž bylo na místě vycházet plně z tzv. privilegovaného důkazu, tj. z výstupu z provedeného měření. Pokud žalobce navrhoval důkaz návodem k obsluze za účelem prokázání měření v zatáčce, tento byl vyhodnocen jako nadbytečný právě s ohledem na to, že argumentace žalobce založená na přesnosti souřadnic GPS, na níž staví svůj názor o měření v zatáčce, byla vypořádána shora.

Krajský soud se ztotožnil s hodnocením důkazů, jak jej provedl žalovaný a rovněž s právním názorem žalovaného, tudíž dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Na tomto místě je vhodné upozornit na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který

logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová